

عنوان مقاله:

رشته مطالعات زنان در ایران: چالش ها و راهکارها

محل انتشار:

مطالعات زن و خانواده، دوره 7، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 42

نویسندگان:

شهره روشنی - عضو هیئت علمی پژوهشکده زنان دانشگاه الزهرا (س)

خدیجه برزگر - استادیار همکار جامعه المصطفی موسسه فرصتهای کوتاهمدت الحکمه

مریم شاهچراغیان - دانشجوی دکتری مطالعات زنان، دانشگاه تربیت مدرس

رقیه السادات مومن - عضو هیئت علمی گروه حقوق پردیس خواهران دانشگاه امام صادق (ع)

خلاصه مقاله:

برای اولین بار در ایران رشته مطالعات زنان، در سال 1380 در مقطع کارشناسی ارشد آغاز به کار نمود و پس از گذشت ده سال نیز در 1390 در مقطع دکتری به جذب دانشجو پرداخت. گذشت زمان قابل توجه از تأسیس این رشته و حیات پرفراز و نشیب آن اقتضا می‌کرد تا وضعیت آن مورد بررسی قرار گیرد. هدف مقاله حاضر بررسی چالش‌های رشته و راهکارهای رفع آن بوده است و در این راستا با رویکرد کیفی، به جمع‌آوری داده‌ها از طریق مصاحبه با بیست نفر از متخصصان، و سپس تحلیل داده‌ها با استفاده از تکنیک تحلیل محتوا و کدگذاری مصاحبه‌ها پرداخته است. بر اساس یافته‌ها طراحی غیراصولی رشته، ضعف و نقص برنامه درسی، بازنگری‌های غیرتخصصی و ناکارآمد، کمبود اساتید متخصص، شرایط نادرست پذیرش دانشجو، ضعف تخصص علمی و کارآمدی فارغ‌التحصیلان، نبود جایگاه شغلی مناسب برای فارغ‌التحصیلان، تضاد رویکردی دست‌اندرکاران، فقر نظریه‌پردازی، گسست دانشگاه و دولت در مطالعات زنان، ضعف کارآمدی رشته در حل مسائل زنان و تأثیرپذیری همه جانبه رشته از سیاست، از چالش‌ها بوده که راهکارهای متخصصان برای رفع آن اصلاح ساختار رشته، بازنگری تخصصی برنامه درسی، استفاده از اساتید دغدغه‌مند و دارای تخصص نظری، تجربی و بومی، اصلاح نحوه پذیرش دانشجو، تقویت بنیان نظری رشته، تقویت ارتباط دانشگاه با نهادهای مؤثر حوزه زنان و پیوند نخله‌های مختلف فکری مطالعات زنان است.

کلمات کلیدی:

رشته مطالعات زنان، ایران، چالش‌ها، راهکارها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1163441>

